

A családról – alul- és felülnézetben

Az év végén adta át a püspöki kar „minden jószándékú embernek” a családról szóló körlevelét. Második alkalommal szólítják meg így az egész magyar társadalmat — hiszen ki ne vallaná magát jó szándékúnak? Az előző körlevél (Igazságosabb és testvériesebb világot!) is már párbeszédre hívott mindenkit, az egyház határain belül és kívül. A meghívásra sokan válaszoltak: egy éven át sokféle fórumon folyt társadalmi vita az ott fölvetett kérdésekről.

Amit a legtöbben örömmel fedeztek föl, az a körlevél újszerű hangneme volt: az egyház a társadalom részének tudja magát, és törődik az emberek evilági boldogulásával is. Az Evangélium tanítását és kétezer éves tapasztalatát az emberek szolgálatába állítja. Együttérző tekintettel figyeli az emberek sorsát: nincs olyan igazán emberi érzés, amely Krisztus tanítványainak szívében visszhangra nem találna, ahogy a II. Vatikáni zsinat írta.

A mostani körlevél hasonló célzattal íródott. Csakhogy nem a társadalom és a politika nagy kérdéseit feszegeti, hanem a magánélet legszemélyesebb, legintimebb szféráját érinti: a házasságot és a családot. A kiindulásul szolgáló megállapítást aligha lehet kétségbe vonni: egy évtizeddel a rendszerváltozás után már nyilvánvaló, hogy hiába rendeződik át politikai rendszerünk és gazdasági életünk — addig nem remélhetünk boldogabb életet, ameddig személyes kapcsolatainkat nem rendezzük el jobban. Ehhez pedig nem elegendő a külső körülmények javulása, ezt az átalakulást kinek-kinek önmagán kell végrehajtania.

Különös ellentét feszül a vágyak és a valóság, az eszmények és az élet között. Az emberek többsége a jó családot tartja boldogulása legfőbb forrásának, ennek ellenére családi életében éri a legtöbb kudarc, itt követi el a legtöbb hibát, önmaga és a hozzá legközelebb állók kárára.

A gyerekek jelentős része szeretethiányosan nő fel. Sokmindent megtanult a világról, csak éppen annak titkát nem sajátította el, hogy hogyan lehet boldog és boldogító személyes kapcsolatokat létesítenie — testvérként, barátként, szerelmesként, házastársként, szülőként. Fiatal felnőttként elvben mindenki esélyt kap arra, hogy szabadon alakítsa életét, és akkor is harmonikus családot alapítson, ha gyermekkorában erre otthon nem látott példát. Kíthó kaphat ehhez segítséget?

A nevelés, azon belül is a családi életre nevelés országunk egyik legfontosabb és legsürgősebb feladatává vált.